

TẬP 18

HỒI 178

Thiện Thất

Kinh lôi, thiểm điện, cuồng phong, bạo vũ, tựa hồ như cùng một lúc gầm thét bên tai không nghỉ. Trong đầu một biển hỗn độn, hoảng loạn, hoang mang, tựa hồ như chẳng còn phân biệt được mình là ai? Chỉ là trong phút thống khổ kịch liệt đó, bỗng cảm giác như có một trận phong vũ nhẹ nhàng lướt qua người, đưa mình về một nơi xa vắng.

Bên cạnh lao xao như có tiếng người đối thoại, thanh âm đó có pha chút lạ lùng, nghe một chút lại thấy có mấy phần lo lắng, loáng thoáng chỉ nghe: "Hắn hình như có chút không phải, người mau lại đây xem xem?"

Một bàn tay lạnh giá khẽ vuốt qua người hắn, lúc sau mới ngạc nhiên nói: "Hắn tại sao lại bị thương nặng đến vậy?"

Người bên cạnh giận dữ: "Nói bậy, hắn dưới lưỡi Tru Tiên, người nghĩ..."

Mấy câu sau càng lúc càng nhỏ khiến hắn không tài nào nghe được, chỉ thấy một cơn buồn ngủ dần dần xâm chiếm tinh thần, đưa hắn chìm sâu vào vô thức, trong cơn mê, hắn chỉ ấn ước cảm giác thấy bầu trời râm rĩ những trận sấm chớp như đang nổi giận muốn nghiền nát mặt đất.

Người bên cạnh bỗng thất kinh, vội vã tra xét, bàn tay lạnh giá xoa bóp khắp người hắn, hơi lạnh khiến hắn tỉnh lại đôi chút, chập chờn như nghe thấy có người nói: "Chết rồi, đầu hắn nóng quá, hắn lên cơn sốt rồi..."

Nguyên lai tự ta vẫn còn có thể lên cơn sốt sao?

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Quỷ Lệ, sau đó, hắn chợt ngất đi, không còn có chút tri giác nào nữa.

oOo

Một tiếng sấm xé nát bầu trời, kéo hắn trở lại từ vô thức, phản ứng đầu tiên của hắn là tưởng như vòm trời sắp sập xuống vì trận sấm sét. Chỉ là không biết sao, người mặc dù đã tỉnh lại, ánh mắt vẫn bị bao phủ bởi một màn hắc ám, hắn cố hết sức đảo mắt nhìn tứ phía, rồi kinh ngạc phát hiện ra, hai mí mắt vẫn đang nhắm nghiền, không có cách nào mở ra được.

Ngay sau đó, một cơn đau tê rát bỗng bùng lên, không phải từ miệng vết thương trên ngực, mà là từ trong cổ họng, trong vô thức hắn yếu ớt rên lên một tiếng: "Nước..."

Xung quanh phẳng phất như không còn một ai, người độc nhất chăm sóc hắn hình như đã biến đi đâu mất, cơn khát đang cháy bỏng trong cổ họng càng lúc càng mạnh, như đang có ngọn lửa thiêu đốt. Đôi môi hắn run run khẽ mấp máy, không biết từ đây hắn thu được một hơi khí lực, run rẩy chuyển mình, trong đầu từ từ tỉnh táo trở lại.

"A!" Đột nhiên, bên cạnh truyền lại một tiếng kêu thất thanh, âm thanh này khác với âm thanh lúc trước, phẳng phất như có nghe qua rồi, có mấy phần quen thuộc, thanh âm lại mang mấy phần ngạc nhiên vui vẻ, nói: "Người tỉnh lại rồi, sư huynh, mau lại đây, hắn tỉnh rồi..."

Chu vi xung quanh đang an tĩnh, giây lát sau lập tức nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, đến trước chỗ Quỷ Lệ nằm. Quỷ Lệ cố hết sức định mở mắt ra một lần nữa, nhưng không biết tại sao, lần này, toàn thân khí lực như tiên tan đâu hết, chỉ mơ mơ hồ hồ nhìn thấy hai thân ảnh đang quỳ trước mặt, đằng sau bọn họ, tựa hồ như thấp thoáng cũng có vài bóng đen đang lơ lửng. Còn diện mạo của bọn họ, hắn không có cách nào nhìn rõ được.

"Nước." Hắn lấy hết sức lên tiếng.

Lần này, mấy người xung quanh đều nghe thấy.

"Nhanh, mang nước lại, nhanh lên."

Lại nghe thấy tiếng chân chạy đi phăm phăm, xa dần xa dần, một lát sau mới có người chạy lại, bàn tay lạnh giá ấy lại nâng đầu hắn dậy, đưa bình nước lại gần miệng hắn.

Dòng nước mát rượi, chảy qua đôi môi khô nẻ, làm cơ mặt của hắn khẽ giật, dụng lực hé đôi môi, uống lấy từng ngụm từng ngụm một. Suối nước mát lạnh chảy xuống cổ họng, như cam lồ nhập vào hạn địa, lập tức hóa giải cơn khát đang thiêu đốt trong người.

Quỷ Lệ gục đầu xuống, cơn mệt mỏi nhất thời lại bao trùm toàn thân, hắn lại tiếp tục chìm vào cơn mê.

Bên cạnh mọi người thất kinh, lập tức nắm lấy tay Quỷ Lệ xem mạch, lúc sau mới thở phào nói: "Không sao hết, chỉ là hấn bị thương quá nặng, nên sinh ra cơn sốt, thể lực bị tiêu hao quá nhiều nhưng không nguy hiểm đến tính mạng."

Nghe đến đây, người xung quanh mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó, tựa hồ như có người nhìn Quỷ Lệ, đang khe khẽ thở dài.

oOo

Giấc ngủ lần này, không biết dài ngắn bao lâu sau, thỉnh thoảng Quỷ Lệ cũng có tỉnh lại, nhưng cũng chỉ được trong giây lát rồi lại lập tức hôn mê, chỉ là trong vô thức, hấn vẫn luôn cảm thấy xung quanh luôn luôn có vài người canh trực.

Trong cơn hoảng loạn hôn mê, hấn nhìn thấy biết bao nhiêu người, phụ mẫu thời niên thiếu, sư tỷ thiên chân mỹ lệ, Bích Dao khắc cốt铭 tâm, Lục Tuyết Kỳ lạnh lẽo băng sương, và rất nhiều nhiều người nữa, tất cả đều phiêu bồng trước mắt. Ngoài ra, hấn còn cảm giác thấy cả mười năm trước đã gặp huynh đệ Pháp Tướng, Pháp Thiện, đang ngồi bên mình hấn tụng kinh niệm phật.

Lúc đó hấn khẽ nở một nụ cười buồn, nhưng là tự hấn cũng không biết, nụ cười khổ đó của hấn, trên mặt còn có thể biểu hiện ra như vậy được, hoặc là, tất cả chung quy cũng chỉ là một trường mộng ảo mà thôi.

Là như vậy, nhân sinh một trường điên đảo, như mộng như ảo!

Hà tất vì ta mà tụng kinh?

Tụng kinh, tụng kinh để làm gì?

Tại lúc Quỷ Lệ thanh tỉnh thời khắc, hấn trong đầu vẫn lặng yên tưởng nhớ, lặng yên màn chìm vào quá khứ.

"Boong... Boong... Bong... Boong.."

Phảng phất như từ phía chân trời vang lên những tiếng chuông trầm buồn, dằng dặc truyền lại, đưa hấn từ thâm mộng viễn xứ trở về với thực tại, tiếng chuông trầm trầm, lúc xa lúc gần, chậm chậm, tựa hồ như hòa quyện vào tâm khảm.

Lần đầu tiên, hấn không còn cố gắng mở mắt để nhìn sự vật xung quanh nữa, cứ an tĩnh như vậy mà nằm, không nghĩ suy, không quản việc bản thân mình đang ở đâu.

Vũ trụ mệnh mang, thời khắc này bị bao trùm bởi những tiếng chuông trầm trầm miên man.

"Boong... Boong... Boong... Boong..."

Tiếng chuông du dương, phẳng phất như vĩnh viễn sẽ không ngừng lại, liên tục liên tục nối tiếp nhau như con sóng ngoài hải dương. Hấn lắng tai nghe, hô hấp bình hoãn, toàn bộ tinh thần như hòa tan vào những tiếng chuông ngân nga, chẳng muốn ly khai.

Đã bao lâu rồi, hấn mới có dịp vô tư nằm nghỉ như thế này.

Có ai biết được, với bao nhiêu trọng trách đè nặng trên vai hàng ngày, sẽ tọa thành một thứ thống khổ đến mức nào?

Chỉ là, trong cái thế gian nhỏ bé này, chung quy cũng là không có gì là vĩnh cửu, một trận cước bộ từ xa vọng lại, đang hướng tới phía hấn đang nằm, cắt đứt dòng suy nghĩ của hấn.

Những tiếng chuông đang ngân nga, bỗng nhiên rời bỏ hấn, để rồi bay mãi về phía chân trời xa.

Lặng yên, thở dài...

Hấn chậm chậm, chậm chậm, mở đôi mắt...

Phật!

Đó là vật đầu tiên hấn nhìn thấy!

oOo

Một chữ "Phật" rất lớn, khảm trên trần, xung quanh chữ "Phật" này, chu vi xung quanh đều được trạm trổ những hoa văn vàng tròn trặn, rồi lan tỏa ra xung quanh, trong mỗi vòng trong đều có khắc hình một la hán, tính ra đến đầy đủ là năm trăm la hán thần tượng, tất cả hình thành thành một cái vòng tròn lớn. Các vòng trong nhỏ đều có cùng kích cỡ, nhưng mỗi vị la hán đều khắc nhau, bày liệt thành hình, nghiêm trang vô cùng. Phía ngoài vòng tròn, là trần nhà màu xanh đen, tính so với chữ Phật thì vẫn còn rộng hơn đến hai thước, trên có vẽ nhiều hình đồ, mỗi phương là một một hình đồ khác nhau, mỗi hình đồ cách nhau một thước, có vẽ viền vàng, bên trong vẽ hình các loại linh thú nhà Phật như kỳ lân, phượng hoàng, kim long, sơn dương, những hình vẽ này, cũng đều có một kích cỡ cả.

Tuy những hình điêu khắc này hết sức sơ sài, nhưng mới chỉ nhìn một lần, Quỷ Lệ đã biết đây là quỷ phủ thần công thủ bút. Sát trên trần, vòng quanh vòng tròn có khắc

chữ Phật, rủ xuống hai dây xích nhỏ, ở đầu dây xích có treo một ngọn đèn nhỏ, từ phía dưới nhìn lên trên, thấy như một cái bồn đồng to ba thước, bên trong ắt hẳn đựng đầy dầu đốt.

Quý Lệ nhú mày, rồi ngoảnh đầu nhìn tứ phía, chỉ thấy cảnh vật xung quanh giống như một thiện phòng, trong phòng khá rộng rãi, bốn góc đặt bốn cột trụ sơn đỏ thẫm, gạch tường xanh thẫm, khung cửa bằng gỗ, hai bên có hai ô cửa sổ đang rộng mở, tất cả đều được sơn đỏ, xem ra thập phần trang trọng. Trên tường còn treo một bức Quan Âm Đại Sĩ tay đang cầm bình tịnh thủy ngọc lộ, phía dưới bày một hương án, trên hương án có bày bốn mâm hoa quả, nhìn ra thì thấy có lê, táo, quýt, hương chanh, trước mấy mâm quả lại bày một cái lư đồng, trong lư có cắm ba nén hương trầm, đang tỏa khói nhẹ, từng sợi khói phiêu tán rồi tan dần vào không trung.

Bên phía tường phía bên kia, nơi Quý Lệ đang nằm, Chỉ có độc nhất một tấm phản gỗ, làm bằng một tấm gỗ phác, tịnh không hề có chút chạm khắc nào, nhưng lại nghĩ người xuất gia tịnh ắt chẳng quản đến những thứ như vậy nữa, giữa trong phòng bày biện cũng hết sức đơn giản, trừ những trạm khắc trên trần, trong phòng chỉ có độc một cái bàn gỗ mộc mạc, bốn phía là bốn chiếc ghế tròn. Bàn ghế đều được sơn đen, trên mặt bàn có đặt một bình trà, cũng được làm từ thứ gốm sứ rất bình phàm.

Cũng vào lúc này, tiếng bước chân đã tiến đến trước cửa, cánh cửa thiện thất bỗng phát ra tiếng "kéo kẹt", bị người ngoài đẩy mở ra, một thân ảnh từ từ bước tới. Quý Lệ nhìn về phía người đó, không nén được khẽ run lên, trước mắt là một thiếu niên tiểu hòa thượng, trên tay cầm một đĩa gỗ, đi xăm xăm lại phía cái bàn gỗ giữa phòng, đến nhìn cũng không nhìn Quý Lệ một lần, đặt chiếc đĩa gỗ lên bàn đoạn sắp xếp lại bình trà cùng mấy cái chén đang nằm bừa bãi trên mặt bàn.

"Người... là ai?" Quý Lệ mở miệng hỏi, nhưng vừa mới nói được một câu, đột nhiên hần cảm thấy cổ họng đau rát, tuy không đến nỗi đau đớn kịch liệt như lúc hôn mê bị liệt hỏa thiêu đốt, nhưng cũng không dễ chịu chút nào, thanh âm đến đây tắt hẳn chẳng nói thêm nổi lời nào.

Mặc dù như vậy, cũng đủ làm tiểu hòa thượng kia giật nảy mình, lập tức quay mình lại, trong lúc luống cuống, suýt chút nữa thì hất đổ cả chiếc đĩa để trên bàn.

"A! Người đã tỉnh rồi!" Tiểu hòa thượng đó sau lúc kinh ngạc, trong mắt bỗng lóe lên ánh mừng, cười nói: "Người đợi một chút, ta lập tức kêu sư huynh qua gặp người."

Nói đoạn, hần lật đặt quay ra phía cửa, Quý Lệ nhìn theo lưng hần, gượng hỏi với theo: "Tiểu sư phụ, xin hỏi, đây là nơi nào?"

Tiểu hòa thượng quay đầu lại cười, sắc mặt lại thêm phần thiên chân thanh tú, nói: "Nơi đây? Nơi đây đương nhiên là tại Thiên Âm Tự!"

Thiên Âm Tự!

Quý Lệ chợt thờ người, như bị sét đánh trúng. Tiểu hòa thượng nói xong vội vã chạy đi, gọi người lại gặp Quý Lệ, để hắn ngồi lại một mình, nằm thở dài trên tấm phản gỗ, trong tâm hỗn loạn vô cùng.

Thiên Âm Tự...

Hắn thờ người, nhưng không biết sao, cảm giác chua chát bỗng nhiên gợn lên từ sâu trong thâm tâm.

Thiên Âm Tự? Thiên Âm Tự? Phổ Trí?

Xa xa thoang thoang vọng lại tiếng nói chuyện, đồng thời có cả những tiếng chân dồn dập bước về phía thiện phòng, có người hạ giọng hỏi vị tiểu hòa thượng nọ tình hình Quý Lệ, tiểu hòa thượng nọ hiển nhiên còn ít tuổi, thiên chân hoạt bát, mừng rỡ vừa cười vừa trả lời.

Không biết sao, nghe thấy hòa thượng nọ trả lời, Quý Lệ bỗng nhất thời thần thờ, không nghĩ tới tình cảnh hiện tại, cũng chẳng nghĩ tới những cừ hận năm xưa, phút giây này, hắn đột nhiên không ngờ lại cảm thấy ghen tị với tên tiểu hòa thượng bình phàm nọ. Giống như tiểu hòa thượng nọ thiên chân hoạt bát, không biết đến khổ sở cừ hận của nhân sinh, há chẳng phải là hạnh phúc lắm ru?

Niên thiếu vô tri, không phải là những năm tháng mà chúng ta cảm thấy hạnh phúc nhất sao?

Tiếng bước chân đến đây thì dừng lại, ngay bên ngoài cửa, có người cao giọng bảo tiểu hòa thượng: "Đệ không cần vào đâu, hay hơn là đệ bây giờ quay về hậu viện thông báo gấp cho phương trượng đại sư đi, bảo là Trương Tiểu Phàm thí chủ đã tỉnh lại rồi."

Tiểu hòa thượng cười đáp: "Cũng tốt. Nhưng mà Pháp Tướng sư huynh, huynh đã hứa là sẽ truyền cho đệ Đại Phạm Bát Nhã rồi đó, không được nuốt lời đó nha."

Ngoài cửa người nọ cười xòa đáp: "Tiểu quý, thật là tham lam quá đi, mau đi đi, việc ta đã hứa, tự nhiên sẽ không đổi ý đâu."

Tiểu hòa thượng nọ hiển nhiên là thập phần cao hứng, cười ha hả không thôi, đoạn chỉ nghe thấy tiếng chân chạy vội đi. Cánh cửa gỗ mở toang, kèm theo tiếng kêu kéo kẹt, phảng phất người đó đứng tại bên ngoài định thần một lúc, thâm thâm hô hấp, rồi mới từ từ bước vào.

Quả nhiên là Pháp Tướng, đi sau Pháp Tướng, vẫn là vị hòa thượng cao lớn nọ, Pháp Thiện.

Một thân tăng bào trắng toát, mặt trắng như ngọc, trong tay mang tràng niệm châu, hình dong Pháp Tướng xem ra phảng phất qua mười năm vẫn không hề có chút biến đổi. Chỉ thấy y từ tốn đi về phía Quỷ Lệ đang nằm trên phản, dừng lại bên phản, nhãn quang hiền hòa nhìn vào nhãn quang Quỷ Lệ, hai người cứ nhìn nhau như vậy chẳng ai lên tiếng.

Không khí trong thiện thất, nhất thời có chút khác biệt, lúc sau, Pháp Tướng mới chợt mỉm cười, hướng về phía Quỷ Lệ hành lễ rồi bắt đầu nói: "Trương thí chủ, thí chủ đã tỉnh lại rồi."

Quỷ Lệ khòe mắt khê giật, rồi lãnh đạm đáp: "Ta không phải họ Trương, danh tự đó ta đã quên từ lâu rồi."

Pháp Tướng diện mạo không hề đổi sắc, chỉ nhìn Quỷ Lệ, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói: "Dùng danh hiệu gì tự nhiên là tùy ý thí chủ, chỉ là, ngay cả họ thí chủ cũng không muốn dùng, thiết nghĩ chẳng phải là đắc tội với công sinh dưỡng của phụ mẫu sao?"

Sắc diện Quỷ Lệ chợt biến, hần hừ một tiếng, đoạn không nói thêm gì nữa, quay đầu đi, không nhìn Pháp Tướng nữa.

Pháp Tướng cũng không có ý trách hần, y cùng Pháp Thiện hai người, đã từng nhìn thấy hần bị thiên hạ chính đạo bức ép biến thành ma đạo yêu nhân, nên nhãn thần trung hoàn toàn vẫn rất hòa hoãn. Pháp Thiện từ phía sau lấy hai chiếc ghế tròn, bê lại gần cái phản nơi Quỷ Lệ nằm, để xuống cạnh phản, rồi nhẹ giọng nói: "Sư huynh mời ngồi."

Pháp Tướng gật gật đầu, ngồi lên chiếc ghế, nhìn Quỷ Lệ, hỏi: "Thí chủ hiện tại cảm thấy thân thể ra sao rồi?"

Quỷ Lệ thực ra không cần y hỏi như thế, kỳ thật hần đã tự xem qua thương thế của mình ra sao, nguyên vết thương trên ngực bị trọng thương gãy xương đã được tiếp lại tử tế, sau đó dùng vải dày băng lại, hiển nhiên là giúp cố định vết gãy, còn những chỗ bị thương khác chỉ là những vết ngoại thương, cũng đều được băng bó tử tế, trong vết thương dầu thỉnh thoảng vẫn phát ra nhưng cơn đau nhói, nhưng cũng kèm theo những cảm giác tê tê dễ chịu, hiển nhiên là miệng vết thương đã được đắp thuốc cực tốt, mới có thể hiệu quả như vậy.

Pháp Tướng thấy hấn không trả lời, cũng không nổi nóng, chỉ cười nói tiếp: "Trong lúc thí chủ hôn mê, tiểu tăng đã tiếp lại chỗ xương bị gãy, còn những vết thương ngoài da đều không đáng ngại, chỉ là nội phủ của thí chủ bị trọng thương, không thể chữa khỏi ngay được, cũng may là thân thể thí chủ cường tráng, không thì dù có là người tu hành đạo pháp thâm hậu, cũng khó lòng mà..."

Y ngừng một lúc, rồi tiếp: "Vừa nãy tên tiểu sư đệ của bản tăng cũng nói với thí chủ rồi. Nơi đây là Thiên Âm Tự, việc thí chủ ở đây trừ một số ít trong bản tự, thiên hạ không còn ai khác biết, do vậy hết sức an toàn. Thí chủ cứ yên tâm ở đây dưỡng thương..."

Quỷ Lệ đột nhiên ngắt lời Pháp Tướng, nhìn xoáy vào hai mắt y, hỏi: "Là các người đã cứu ta?"

Nụ cười trên môi Pháp Tướng chợt tắt, tựa hồ như do dự, quay lại nhìn Pháp Thiện trao đổi, Pháp Thiện cúi đầu, khe khẽ niệm Phật hiệu.

Pháp Tướng quay đầu lại, không do dự nữa, gật đầu đáp: "Đúng."

Quỷ Lệ hừ một tiếng, nói: "Đừng nói với ta là các người không biết, các người hành động như vậy vạn nhất bị Thanh Vân Môn biết được, thì sẽ xảy ra chuyện gì?"

Pháp Tướng thản nhiên: "Tiểu tăng tự nhiên biết."

Quỷ Lệ cười lạnh nói: "Nếu mà như vậy, người tại sao lại dám giấu sư trưởng người đi cứu tên ma giáo yêu nhân ta đây?"

Pháp Tướng nhìn hấn, không biết sao, trong mắt bỗng ánh lên những tia kỳ quái.

Quỷ Lệ nhíu mày hỏi: "Người nhìn cái gì?"

Pháp Tướng cười cười đáp: "Thí chủ tại sao biết, ta nhất định lên sư trưởng đi cứu thí chủ?"

Quỷ Lệ khẽ run, nói: "Cái gì?"

Pháp Tướng lại thản nhiên: "Thanh Vân Môn thất mạch chủ tọa đều không phải tầm thường, mỗi người đều thân tàng tuyệt học. Phong Hồi Phong thủ tọa Tăng Thường Thúc là một trong bọn họ, hôm đó ông ta cũng tham chiến, nếu muốn cầm chân ông ta trong một khoảng thời gian mà không lộ ra đạo pháp của bản tự, công lực đến mức đó, thiết nghĩ ta vẫn chưa đủ sức."

Quỷ Lệ nhìn Pháp Tướng, đối mắt lúc lâu, Pháp Tướng thản nhiên nhìn lại, miệng vẫn nở nụ cười hiền hòa. Lâu sau, Quỷ Lệ đột nhiên quay đi, không nhìn Pháp Tướng nữa.

Pháp Tướng gật gật đầu, nói: "Thí chủ bị thương rất nặng, bây giờ cần nhất là nghỉ ngơi thật kỹ."

Quỷ Lệ nhắm mắt, chợt hỏi: "Các người tại sao lại cứu ta?"

Pháp Tướng trầm mặc hồi lâu, mới bình thản nói: "Vấn đề này, tiểu tăng không thể hồi đáp."

Quỷ Lệ hít sâu, hét: "Tại sao?"

Pháp Tướng khẽ niệm Phật hiệu, nói: "Thí chủ cũng không nên nóng nảy, đợi mấy hôm nữa thương thế lành rồi, ắt sẽ có người giải thích cặn kẽ cho thí chủ biết."

Quỷ Lệ mở mắt, nhú mày hỏi: "Ai?"

Pháp Tướng khước miệng khẽ giật, trong chốc lát thoáng lộ chút ý do dự, nhưng chung quy cũng đáp: "Nói cho thí chủ cũng không việc gì, chính là ân sư của tiểu tăng, Thiên Âm Tự phương trượng Phổ Hoàng thượng nhân."

Quỷ Lệ nhất thời run người, một lúc sau, hẩn nhìn về mặt Pháp Tướng, lại chẳng biết hỏi gì thêm, đoạn thở dài rồi nằm dài ra phản.

Nơi xa tiếng chuông du dương, nhẹ nhàng truyền lại.

"Boong... Boong... Boong... Boong..."

- o O o -